

ἢ μικρὰ, ὅταν τὰ συγκρίνη τινὰς ὁμοῦ, π. χ. ἕνα βενὸν δύο ἢ τριῶν μιλίων ὕψους, λέγεται μεγάλον· καὶ ἕνα ἄλλο δύο ἢ τριῶν ὀργυριῶν ὕψους λέγεται μικρὸν, ὅταν τὰ παραβάλη τινὰς ὁμοῦ καὶ τὰ δύο.

Ε'ρ. Καταλαμβάνω ὅτι ἀνάρμοσον εἶναι, καὶ ὄχι φιλοσοφικόν, τὸ νὰ λέγη τινὰς, τῆτο τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπολύτως Μικρὸν, ἢ Μεγάλον.

Α'π. Ναι, Βέβαια· ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι Μικρὸν, ἢ Μεγάλον, παρὰ κατὰ σύγκρισιν, π. χ. ἕνας σκύλος εἶναι ἕνα μικρὸν ποίημα συγκρινόμενος μὲ ἕνα λέοντα· ὡς τόσον εἶναι μεγάλον ποίημα, ὅταν τὸν παραβάλη τινὰς μὲ ἕνα ζωῦφιον.

Κ ε φ. Γ'.

„Περὶ Διαιρέσεως τῆς Ὑλης· Περὶ Ἀπειροῦ αὐτῆς· περὶ Εὐαγωγότητος, καὶ ἑξαισίσ Διαιρέσεως διαφόρων Σωμάτων.

Ε'ρ. Τί ἐσὶν ἡ Διαιρέσις τῆς ὕλης;

Α'π. Εἶναι μία κοινὴ Ἰδιότης, καὶ μία διάθεσις παντὸς σώματος, δι' ἧς ἡμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ, ἢ νὰ ἀναχθῇ εἰς μέρη, εἴτε πραγματικῶς, εἴτε μόνον διὰ τῆ νοός.

Ε'ρ. Ἔως εἰς ποῖον βαθμὸν ἡμπορεῖ νὰ διαιρεθῶσι τὰ Σώματα;